

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 2 grudnia 1921 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Spraw Wewnętrznych o wysokości i porządku pobierania opłat za dozór kotłów.

Na mocy art. 4 ustawy o nadzorze nad kotłami parowymi z dn. 31 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50 poz. 303) zarządza się co następuje:

§ 1. Za dozór kotłów wykonywany według przepisów z dnia 8 listopada 1921 r. ustanawia się opłaty w wysokości zależnej od wielkości kotła wyrażonej w metrach kwadratowych powierzchni ogrzewalnej. Jednakowe opłaty wyznacza się za kotły objęte wielkościami:

	do—	2 m ² .
wyżej	2—	20 "
"	20—	50 "
"	50—	100 "
"	100—	200 "

ponad 200 m² za każde 100 m² więcej, przyczem część 100 m² liczy się za całe.

Opłatą są objęte wszystkie koszty związane z dozorem kotła w ciągu roku.

§ 2. Opłaty za dozór kotłów pobiera się zgóry za rok kalendarzowy, niezależnie od tego czy dany kocioł będzie czynny cały rok lub krócej. Kotły, które mają być cały rok nieczynne, o ile właściciele ich zawiadomią o tem organa dozoru do dnia 31 grudnia, będą wolne od opłaty.

§ 3. Opłaty za dozór kotłów obowiązany jest wносить ten, w którego władaniu znajduje się kocioł w dniu 1 stycznia. Od kotłów zgłoszonych przed 31 grudnia jako nieczynne w myśl § 2, a których używanie w ciągu roku okaże się koniecznem, władający nimi powinien o tem przed rozpoczęciem używania kotła zawiadomić organa dozoru kotłów i wnieść należną opłatę zaraz po otrzymaniu wezwania.

Kotły, które zgłoszono jako nieczynne, mogą być opieczętowane.

§ 4. Niezależnie od opłat w § 1 wymienionych, pobiera się opłaty:

a) za odbiór techniczny kotła w myśl § 16 przepisów z dnia 8 listopada

1921 r. przy jego ustawieniu, b) za stracony czas i przejazdy z powodu bądź nieprzygotowania kotła do rewizji i próby, bądź z potrzeby wykonywania ponownych prób i rewizji z powodu złych wyników prób i rewizji wykonywanych w ustanowionym przepisowo terminie, c) za rewizje i próby oddzielne, wykonywane na żądanie właściciela kotła w terminie przez niego wskazanym i d) nadzwyczajne rewizje i próby kotła jakie się okażą konieczne z powodu uszkodzenia kotła przez pożar kotłowni lub inny wypadek.

Wysokość opłat za wymienione rewizje i próby pod a), nie może przenosić półtorakrotnej opłaty rocznej należnej za dozór danego kotła, zaś za każde z pozostałych — jednokrotnej.

Kotły, od których pobrano opłatę za odbiór techniczny, w tym samym roku kalendarzowym, są wolne od opłaty za dozór.

§ 5. Właściciele kotłów powinni być powiadomieni z początkiem roku kalendarzowego o wysokości należnej od nich opłaty za dozór kotłów. W wezwaniu do opłaty powinny być wymienione Nr.Nr. kotłów i opłata od każdego kotła oddzielnie.

§ 6. O zmianie właściciela kotła nowonabywca powinien zaraz zawiadomić właściwe organa dozoru kotłów, podając Nr. kotła, swoje nazwisko i poprzedniego właściciela oraz miejsce pracy lub postoju kotła.

§ 7. Opłaty wnosi się w ciągu dwóch miesięcy od dnia doręczenia wezwania, do kasy w wezwaniu wymienionej. Opłaty nie wniesione w wskazanych terminach będą ściągane drogą administracyjną z doliczeniem kary za zwłokę w wysokości 1% za każdy miesiąc zwłoki, licząc część miesiąca ponad dni 15 za cały miesiąc.

§ 8. Opłaty od kotłów, których właściciele są członkami stowarzyszeń dozoru kotłów jak również i od kotłów, których dozór został stowarzyszeniom przez władze państwowe zlecony, idą na korzyść tych stowarzyszeń.

§ 9. Opłaty od kotłów rządowych, oddanych stowarzyszeniom pod dozór, wnosi się w terminach w § 7 wymienionych przez poszczególne urzędy tych ministerstw, w których władaniu kocioł się znajduje.

W wezwaniach do opłaty za te kotły, powinny być wymienione Nr.Nr. kotłów, ich powierzchnia ogrzewalna, miejsce pracy, przeznaczenie oraz opłata za każdy kocioł oddzielnie.

§ 10. W razie domniemania, że w wezwaniach do opłaty od kotłów oddanych pod dozór zlecony, wysokość opłaty wymierzona jest nieprawidłowo, właściciele kotłów mają prawo odwołania się do właściwej władzy administracyjnej II instancji w ciągu dni 14 od dnia doręczenia wezwania. Postanowienie wojewody jest ostateczne.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 stycznia 1922 r.

Minister Przemysłu i Handlu:

w z. *Henryk Strasburger*

Minister Skarbu:

Michalski

Minister Spraw Wewnętrznych:

St. Downarowicz